

միւռոնով՝ միացէ՛ք, եղբայրացե՛ք, եղէ՛ք մէ՛կ կամք, եղէ՛ք մէ՛կ ուրախութիւն, եղէ՛ք մէ՛կ ցաւ: Եղէ՛ք մէ՛կ ազգ, մէ՛կ ըմտամիք, մէ՛կ ժայռացած երդում. եւ հաւատացէ՛ք մեր այս մի բուռ հայրենի հողին ու մրա զաւիթին, սուրբգրական Արարատի հայեացքի տակ, Սուրբ Էջմիածնի օրհմութեամբ մերքոյ:

"Քամգի ո՞ւ՞՞՞՞ է մեր յոյս, կամ խնդութիւն կամ սրակ պարծամաց մերոց, եթէ ոչ դուք ժողովուրդ մեր, առաջի Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի ի մորա զաւստեամբ: Զի դուք էք փառք մեր եւ խնդութիւն" /Ա. Թեաաղ. Բ. 19—20/: Այժմ եւ միշտ. ամէն:

Վազգէն Ա. Կաթողիկոս
Ամենայն Հայոց

ՀՐԱԻՐ

Ծո՛ւ՛՛ խաղաղ ու խոհուն, դուն մարդուն
Հըրաւէ՛ր ըզգաստման, շուրջըդ՝ մօտն
Ու հեռուն մինչ հրթիռ մահասփիւռ,
Դժոխքի, ակերի կը մատնէ
Մարդուն կեանքն ու աշխարհ:

Ծո՛ւ՛՛ հրաւեր զգաստացման ...
Հսկայ ժայռն փոթորկուն Ովկէանէն
Դուրս ցցուած, ապաւեն է նոյնպէս,
Ուր խաղաղ ու խոհուն կը հանգչին
Զոյգ տատրակ – հրաւեր զգաստութեան:

Փրկչին ձեռքն ու ձայնն է հրպած, Ծո՛ւ՛՛
Ափերուդ ու մարմնիդ, պատգամով
Հրաշագործ՝ զազան մարդն իր եղբոր
Մէջ պատկերն որ տեսնէր Արարչին:

Թ.Ա.Մ.